

אחרי יותר מ-560 הרוגים ישראלים, נהרות של דם ודמעות, חזר הכל לקדמותו

ביוני 1982 שלחה ממשלת ישראל, בהנהגת אריאל שרון ומנחם בגין (לפי סדר זה), את צה"ל אל תוך לבנון. המטרות האמיתיות היו שלוש: ● להרוס את תשתית המחבלים — כלומר, לחסל את הכוח המדיני והצבאי של אש"ף, כדי לאפשר את סיפוח הגדה והרצועה. ● לגרש את הסורים מלבנון, ובמיוחד לחסל את הטילים הסוריים שהיו מוצבים שם.

● להפוך את לבנון למדינת-חסות ישראלית, תחת שילטונה של ממשלה מארזנית אשר תמונה על-ידי ישראל ותהיה תלויה בה. ● לשלוש מטרות אלה נוספה מטרה קטנה, שהעניקה למילחמה את שמה הרשמי:

● להבטיח את שלום-הגליל, על-ידי יצירת מצב מצפון לגבול אשר ימנע להבא חרירות ופיגועים. ● כל ארבע המטרות האלה נראו השבוע כחלומות באספמיה. חזרה לביירות. השבוע פרצו כוחות השיעים והדרוזים למערב ביירות וכבשו את כולו. גם באופן חזיתי חזר המצב לקדמותו: ביירות מחולקת עתה בדיוק על פי הקווים שהיו קיימים לפני המלחמה.

אל מחנות הפליטים הפלסטיניים חזרו הכוחות הפלסטיניים — אלא שהפעם היו אלה אנשי אנרמוסא, הכפופים לסורים, משמע: התוצאה העיקרית של המלחמה היא שבמקום הכוחות של יאסר ערפאת, החותר להסדר מדיני, באו הפחות של אנרמוסא, הרואה בכל הירכרות עם ישראלים בגידה.

התשתית המדינית של אש"ף לא

קורפיון במים נכורים

גרוע מתמיר

כל זה אולי נכון, אבל אין ספק שגם ברוח צימחוני כזה היה די חומרנפץ. אמות-הסיפים של המימסד רעדו, ושומרי חוק וסדר, מסוגו של ח"כ אמנון רובינשטיין, הקימו קול" זעקה נוכח תגובתם של השירים הנוגעים בדבר, שרה-מישפטם משה ניסים ושרה-הפנים הר"ר יוסף בורג. השניים התייחסו למיסמך, שהוקיע את התנהגות המתנחלים כמיספר לא מבוטל של מיקרים מפורטים, ואת דרך טיפול הרשויות המוסמכות ב"חרוגות", כאילו היה כתב-פולסטר פוליטי, שנכתב כהשראת עמדותיה הפוליטיות של קרפ.

עצם העובדה שאנשי-ציבור בכירים, מהדרג הפוליטי, יצאו בהשמצות מכווערות נגד עובדת-מדינה מהדרג המנהלי היא בלתי-נסבלת במישטר תקין. ניסים עוד הגדיל לעשות, הוסיף לרוח "דף איוון", שעסק בפגיעות ביהודים עד סוף 1983, בעוד שמיסמך-קרפ המקורי הקיף רק את השנה שבין אפריל 1981 ומאי 1982. עלבון זה לאינטליגנציה של הציבור לווה בנאום צדקני, שאפילו עיתונאים מהמרכז כינו אותו, מגעיל". ניסים הוכיח בפעם האלף שאיננו ראוי לתפקידו הרם.

ח"כ בכיר מהמערך אמר להעולם הזה שניסים הוא השר המיפלגתי, צרה-אופקים, הלאומני והאנטי-יהודי-אומני

ביותר שידעה המדינה. גרוע אפילו משמואל תמיר! לידעה זאת שותפים רוב חברי-הכנסת מהאופוזיציה.

בכנסת ה-9 נהג ניסים, כשרבי-ליי-תיק, להשכיב תשובות קנטרניות ובלתי-רעיוניות להצעות לסדר-היום ולשאליות בנושאים שמנחם בגין העדיף להתעלם מהם. מאז זכה ניסים במישרה בכירה בקאבינט, אבל התנהגותו נשארה קטנונית, חר" צדדית, לא-מכובדת.

שרה-מישפטם העדיף להתעלם בכונה תחילה מהעובדה שקרפ התבקשה מראש לבדוק את התנהגות היהודים בגדה, ולא היה שום מקום להאשים אותה ב"חוסר-איוון". ניסים גם התייחס לרוח כאילו היה גחמה אישית של קרפ.

כלי-התיקשות נאלצו להזכיר לשר המכובד שמלכר קרפ, שהיא המישנה היועץ המישפטי לממשלה, כיהנו בוועדה גם פרקליט מחוז ירושלים, היועץ המישפטי למיפקדה הצבאית בגדה המערבית, ראש מדרר התביעות במטה הארצי של המישטרה. כל המשתתפים חתמו על הרוח, והם אחראים לתוכנו ולסיגנונו, בדיוק כמו

קרפ, שגם היא אינה מוזהה, כמוכנו, עם שום גוף פוליטי.

ריקודי פורים

הודית קרפ מיקדה תשומת-לב ציבורית על פישעיהם. לכן נזעקה מועצת-הישובים בשטחים הכבושים, ולכן נרתמו השירים, עושי דברם, להכפשתה של אשה אמיצה וישרת-לב, שביצעה את המוטל עליה כעובדת-מדינה, כמיטב יכולתה המיקצועית.

יתכן ש"הפשע" העיקרי של קרפ היה טמון בהוראתה הפומבית, שהכלים של הוועדה, שנשאה את שמה, לא איפשרו חקירה מלאה של הפשעים שבוצעו בגדה נגד האוכלוסיה המקומית. היא הצהירה בגלוי שהוועדה לא יכלה לטפל בכל המיקרים, ושהיא היתה תלויה בשיתוף-פעולה ממשלתי ומישטרה.

אף-על-פי-כן היו ברוח קטעים חמורים, שכללו הוקעה מפורשת של זרועות הממשלה בגדה. ועדת קרפ קובעת, למשל, שמושל חברון ציונה על תחנת-המישטרה המקומית שלא לבדוק את תלונתו של בעל-התנות בבית הדסה, שחנותו חובלה על-ידי המתנחלים כלב חברון, המתנחלים טענו שריצפת "ביתם", שהיא גם תיקרת התנות, התמוטטה בשל ריקודים סוערים לרגל חגי-פורים.

כל ילד בחברון יודע שהחנות חובלה במזיד, כדי לגרש משם את בעליה הפלסטינים. מעשדה גזל זה, שזכה בפיסוסם עולמי, והחיסוי עליו, מסמלים, יותר

הוא מתעלם כליל מדרישות ישראל, וסירב אף לחתום על ההסכם הישראלי-לבנוני (ראה להלן). הוא עלול ליפול בכל רגע, למרבה האירוניה, יש רק כוח אחד המחזיק אותו עדיין בשילטון: הסורים, המשחקים בו מישיחק משלהם. חלום מופיצין. נותרה רק המטרה

הוא מתעלם כליל מדרישות ישראל, וסירב אף לחתום על ההסכם הישראלי-לבנוני (ראה להלן). הוא עלול ליפול בכל רגע, למרבה האירוניה, יש רק כוח אחד המחזיק אותו עדיין בשילטון: הסורים, המשחקים בו מישיחק משלהם. חלום מופיצין. נותרה רק המטרה

דבר. גם הטילים הסוריים, שהושמדו במילחמה, הוחלפו מזמן בטילים חדשים, טובים יותר, כלכונן אין ממשלה פרו-ישראלית. אין בה ממשלה בכלל. הנשיא אמין אל-ג'מיייל הוא, כמיקרה הטוב ביותר, סוכן אמריקאי.

מישפטנית קרפ* דבר לא נחסף, מלבד פרצופם של ניסים ובורג

מכל מעשדה, חריג" אחר, את מגמות הפולשים לחברון, ואת דרך הטיפול של השילטונות במעשיהם.

בכנסת אמרו השבוע שאף אם דוח-קרפ לא חשף הרכה בדברים חדשים, הוא הכליט, לפחות, את פרצופו האמיתי של יוסף בורג.

שרה-הפנים נהג בעבר להעמיד פני מתח, אפילו ליברל, וכלייה-תיקשות השיטחיים נהגו לקבל תרמית זאת ללא עירעור.

רק מעטים טרחו לשאול איך איש, נאור" כמו בורג מחזיק בגליל מושל-מחוז כמו ישראל קניג, הרואה את עיקר תפקידו בהתנכלות לערבים, אזרחי ישראל, במילחמת-הלבנון נתי ישראל. גלה לרבים בורג האמיתי: ציניקן ללא תקנה, עיצול מדישן עונג, ששום דבר לא מזוין לו, מסית מובהק ששילדה המונים נגד תנועת-השלום, שאליה משתייך בנו, אברהם.

תשובותיו המרושעות של בורג, ככל פעם שעולה בכנסת נושא הומאניטרי כלשהו, הפכו כבר לשם-דבר בקרב הכתבים הפרלמנטריים.

אבל בפרשת דוח-קרפ התעלה שרה-הפנים אפילו על השיאים שהשיג בשנים האחרונות. בורג התקלס בקרפ, לעג לה לא רק על "דיעותיה", אלא גם על עצם היותה אשה.

לא נתנו לה תישעה קבין (של חוכמה), הצהיר בורג. ככך הוריד את עצמו לשפל המדרגה, הפך מברחן צמרת בלתי-מימיק לראש המסתים נגד שילטון-החוק.

יתכן שבורג הגדיש הפעם את הסאה, מה שטולחים לרב שילנסקי, איש לא הכיחכם שעדיין מתגאה בעובדה שהביא פצצה למישרד-החוץ (כמחאה על השילומים מגרמניה), קשה לסלוח לבורג, שיש לו יומרה ל"נאורות". ההתגרות של בורג בקרפ הכעיסה רבים, גרמה לתגובה ציבורית שאילצה אותו לחזור בו מחלק מבריו. חוסר-הצדק לא רק נעשה, אלא גם נראה. חיים ברעם

* לידה: קצין-המישטרה שלמה גל.

הקטנה: להבטיח את שלום-הגליל. השבוע נפלו הקאמיושות שוב על אצבע-הגליל — ופוצצו גם חלום זה. שום פיתרון לבנוני אינו מסוגל להבטיח את שלום-הגליל, וכל הדיבורים על כך הם סיסמאות-הבל (ראה להלן). (המשך בעמוד 14)